

И отъ днесъ нататъкъ вече
(съ туй проблемътъ е решенъ)
свършишъ работата вечеръ
и до шапката засмѣнъ
съ господаря си сърдеченъ
слизашъ въ баръ „Паризиенъ“.

Жененъ ли си — съсъ жената
и съ децата, ако щешъ,
качвашъ се честитъ въ колата
(нѣма да се моришъ пешъ)
и отивашъ въ ресторанта,
сѣдашъ и ядешъ, ядешъ. . .

Есенъ е, а скрежъ не пада
и гиргинитѣ цвѣтятъ.
Въ столичнитѣ булеварди
скжпи гости се тѣлпятъ
и стражарскитѣ кокарди
на отблѣсъци лъцятъ.

Нашта дѣлничность е сива,
като презъ молитвенъ постъ,
но сърдце гостолюбиво
имаме за всѣки гостъ. . .
Нѣкой дланъ о дланъ потрива
и държи — ненужденъ тостъ.

Всѣки день по нѣщо носи
и кажи, че всѣки день
има хиляди въпроси. . .
Въ тѣзъ въпроси заплениенъ
ти не знаешъ самъ какво си —
мжжъ или нищожна тлѣнь.
(1938)